

Overførsler til opfyldelse af forsikringskontrakter skal således anses for kapitalbevægelser, og det udgør en diskriminerende restriktion for disse frie kapitalbevægelser kun at lade fradragsretten for arbejdsgiverbidrag henholdsvis skattenedsættelsen for personlige bidrag gælde for bidrag, der indbetales til pensionsinstitutter etableret i Belgien.

Bestemmelsen om, at kapital eller tilbagekøbsværdier, opsparet ved supplerende arbejdsgiverpensionsbidrag eller personlige pensionsbidrag, skal beskattes, når de overføres til en pensionsfond eller et forsikringselskab, der er etableret i udlandet, hvorimod disse beløb ikke beskattes, når de overføres til et pensionsinstitut, der er etableret i Belgien, er tillige i strid med de frie kapitalbevægelser.

(¹) Rådets direktiv 92/96/EØF af 10.11.1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv), EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1.

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5.11.2002 om livsforsikring, EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1.

Sag anlagt den 23. december 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-523/04)

(2005/C 57/34)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. december 2004 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Mikko Huttunen og Wouter Wils, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til EF-traktatens artikel 5 (nu artikel 10 EF, og EF-traktatens 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) samt Rådets forordning (EØF) nr. 2409/92 (¹) af 23. juli 1992 om billetpriser og rater inden for luftfart, og Rådets forordning (EØF) nr. 2299/89 (²)

af 24. juli 1989 om en adfærdskodeks for edb-reservations-systemer, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3089/93 (³) af 29. oktober 1993, idet det har indgået internationale forpligtelser med USA

— vedrørende priser på ruter inden for Fællesskabet, som anvendes af luftfartsselskaber, der er udpeget af USA

— vedrørende de edb-reservationssystemer, der tilbydes til anvendelse eller anvendes på nederlandsk område, og

— der giver USA ret til at tilbagekalde, suspendere eller begrænse trafikrettighederne i de tilfælde, hvor de luftfartsselskaber, som Kongeriget Nederlandene har udpeget, ikke ejes af Kongeriget Nederlandene eller af nederlandske statsborgere.

2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

A. Der består en ny aftale

— De ændringer, der i 1992 blev indsat i aftalen af 1957, har skabt rammerne for et nærmere samarbejde mellem USA og Kongeriget Nederlandene, som for sidstnævnte medfører væsentlige nye internationale forpligtelser.

— Ved ændringerne af 1992 er aftalen af 1957 blevet genforhandlet i det hele. At en række bestemmelser i denne aftale ikke formelt blev ændret i 1992 eller kun undergik ubetydelige redaktionelle ændringer, ændrer følgelig ikke ved, at de af disse bestemmelser følgende forpligtelser er blevet styrket under genforhandlingen. I en sådan situation kan medlemsstaterne ikke alene ikke indgå nye forpligtelser, men de kan heller ikke opretholde sådanne forpligtelser, såfremt disse er i strid med fællesskabsretten.

B. Tilsidesættelse af Fællesskabets eksterne enekompetence som omhandlet i AETR-dommen

— Nederlandene og USA har i 1991 indsat et bilag i aftalen af 1957 med de principper for CRS (edb-reservationssystemer), herunder principperne for de CRS, der tilbydes eller anvendes på nederlandsk område. Ved genforhandlingen af aftalen af 1957 i 1992 opretholdt Nederlandene dette bilag. Kongeriget Nederlandene har derfor tilsidesat Fællesskabets eksterne enekompetence i henhold til forordning nr. 2299/89.

C. Tilsidesættelse af traktatens artikel 52

— De nederlandske luftfartselskaber kan altid udelukkes fra anvendelse af luftfartsaftalen mellem Kongeriget Nederlandene og USA, mens denne aftale automatisk gælder for de nederlandske luftfartselskaber. EF-luftfartselskaberne er følgelig udsat for forskelsbehandling, da de i værtsmedlemsstaten, nemlig Kongeriget Nederlandene, ikke får fordelene ved national behandling.

⁽¹⁾ EFT L 240, s. 15.

⁽²⁾ EFT L 220, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 278, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. december 2004 af High Court of Justice (England & Wales) Chancery Division i sagen *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation mod Commissioners of Inland Revenue*

(Sag C-524/04)

(2005/C 57/35)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse afsagt den 21. december 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. december 2004, har High Court of Justice (England & Wales) Chancery Division i sagen *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation mod Commissioners of Inland Revenue* forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 43 EF, 49 EF eller 56 EF til hinder for, at en medlemsstat (herefter »det låntagende selskabs medlemsstat«) opretholder og anvender bestemmelser som de i section 209 og 212 og schedule 28AA i Income and Corporation Taxes Act 1988 fastsatte (herefter »de nationale bestemmelser«), der for et selskab, der er hjemmehørende i denne medlemsstat (herefter »det låntagende selskab«), indebærer begrænsninger af retten til skattefradrag for renter af finansieringslån ydet af et direkte eller indirekte moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, når det låntagende selskab ikke ville være undergivet sådanne begrænsninger, hvis moderselskabet havde været hjemmehørende i det låntagende selskabs medlemsstat?

2. Hvilken betydning har det for besvarelsen af spørgsmål 1, såfremt

- a) finansieringslånet ikke ydes af det låntagende selskabs moderselskab, men af et andet selskab (herefter »det långivende selskab«) inden for den samme koncern, som har samme direkte eller indirekte moderselskab som det låntagende selskab, og både det fælles moderselskab og det långivende selskab er hjemmehørende i andre medlemsstater end det låntagende selskabs medlemsstat?

- b) det långivende selskab er hjemmehørende i en anden medlemsstat end det låntagende selskab, men alle fælles direkte eller indirekte moderselskaber til det låntagende selskab og det långivende selskab er hjemmehørende i et tredjeland?

- c) alle fælles direkte eller indirekte moderselskaber til det långivende selskab og det låntagende selskab er hjemmehørende i tredjelande, og det långivende selskab er hjemmehørende i en anden medlemsstat end det låntagende selskab, men udbetaler finansieringslånet til det låntagende selskab fra en filial i et tredjeland?

- d) det långivende selskab og alle fælles direkte eller indirekte moderselskaber til det långivende selskab og det låntagende selskab er hjemmehørende i tredjelande?

3. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1 og 2, såfremt det kan godtgøres, at låntagningen udgjorde et misbrug af rettigheder eller indgik i en kunstig konstruktion, hvis formål var at omgå skattelovgivningen i det låntagende selskabs medlemsstat? Hvilke retningslinjer finder Domstolen det i givet fald passende at give for, hvornår der i sager som den foreliggende er tale om et sådant misbrug eller en sådan kunstig konstruktion?

4. Såfremt der foreligger en hindring for de frie kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne og tredjelande i artikel 56 EF's forstand, eksisterede denne da den 31. december 1993, således at artikel 57 EF finder anvendelse?

5. Såfremt der i en eller flere af de situationer, der henvises til i spørgsmål 1 og 2, er tale om en tilsidesættelse af artikel 43 EF, 49 EF eller 56 EF, og såfremt det låntagende selskab eller andre selskaber i samme koncern (herefter »sagsøgerne«) fremsætter følgende krav:

- a) et krav om tilbagebetaling af den yderligere selskabsskat, som det låntagende selskab har betalt som følge af, at der ikke blev indrømmet fradrag for renter betalt til det långivende selskab i selskabets selskabsskattepligtige overskud, når disse rentebetalingen ville have givet ret til fradrag i det låntagende selskabs overskud, hvis det långivende selskab også havde været hjemmehørende i det låntagende selskabs medlemsstat